

ה"ט 37260/07/19 - מ.ל נגד ז.ק.ל

בית משפט לענייני משפחה בירושלים

21 יולי 2019

ה"ט 37260-07-19 ל' נ' ק.ל.

בפני כב' השופט פליקס גורודצקי
מבקש מ.ל.
נגד ז.ק.ל
משיבה

פסק דין

לפני בקשה למתן צו לפי חוק למניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב-2001 (להלן-"**החוק למניעת הטרדה מאיימת**").

המבקש עתר ליתן צו האוסר על המשיבה להטרידו בכל דרך ובכל מקום, לאיים עליו, ליצור קשר כלשהו עמו בכל דרך שהיא, לפרוץ לביתו ברח'+++++, להימנע מלפגוע בפרטיותו בכל דרך ואמצעי, ולהימנע מהגשת תלונות נגד המבקש במשטרה בכל הנוגע לנכס.

רקע עובדתי רלוונטי

המשיבה היא אחותו של המבקש.

בין המשיבה לבין המבקש והאחים הנוספים התנהל הליך משפטי בתמ"ש 15968-01-17 במסגרתו עתרה המשיבה להורות כי היא בעלת הזכויות בדירה ברח'+++++ (להלן-"**הדירה**").

ביום 31.03.19 ניתן פסק (להלן-"**פסק הדין**") ונקבע כי המשיבה היא בעלת הזכויות בדירה.

נוכח טענות המבקש ביחס לזכויותיו במחסן המצוי בסמוך לדירה - ולאור העובדה כי סעד זה לא נתבקש בכתב התביעה - לא נקבע פוזיטיבית כי המחסן שייך לצד כלשהו.

הצדדים הגישו ערעור וערעור שכנגד על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בירושלים. הערעורים טרם הוכרעו.

טענות המבקש

המבקש הוא בעלים של נכס, + + + + + הכולל דירה ומחסן תת קרקעי וזאת מכוח היותו אחד היורשים של אמו + + + + + ז"ל.

המבקש מתגורר במחסן מיום 24.6.19 ומחזיק בו מאז בנייתו מחודש יולי 1998.

ביום 14.7.19 הגיעה המשיבה בשעות לילה, יחד עם בעלה ובנה ובמשך שעות התגודדו וצרו על בית המבקש. כך לדברי השכנים. נאמר למבקש ע"י השכנים כי המשטרה סירבה לדרישת המשיבה לפרוץ לבית המבקש.

ביום 15.7.19 בשעה 01:30 פרצה המשיבה את הבית (כך במקור אך דומה כי הכוונה למחסן - פ.ג.), בעוד המבקש בווה במחשב לצורך הכנת בקשה בעמ"ש 45635-05-19.

המשיבה פרצה לבית המבקש ושברה את המנעול ושטרים פרצו מיד לביתו ועצרו את המבקש.

שוטר בשם + + + + + אמר כי הוא נתן את ההוראה לפרוץ לבית, והמבקש מאמין לדברי הקצין + + + + + כי זו היתה התרברבות של השוטר + + + + +, אבל המשטרה היתה נוכחת במקום ותחת חסותה בוצעה הפריצה.

בעת הפריצה, המחשב היה פתוח וכל חפצי המבקש נותרו לביזה ו"..." שלל של המשיבה שתחת צווי בתי המשפט בסיוע אקטיבי פסיבי של משטרת ישראל הפכו לביזה מותרת על פי דין. דין חדש בישראל". על כן עתר המבקש למתן צו האוסר על המשיבה לפרוץ לבית המבקש.

דין במעמד צד אחד

בדין שהתקיים במעמד צד אחד, לפני כב' השופט נמרוד פלקס, מתח המבקש ביקורת על בית המשפט (על מותב זה). כב' השופט פלקס לא נעתר לבקשה במעמד צד אחד וקבע מועד דיון במעמד הצדדים.

דין במעמד הצדדים

בדין שהתקיים לפני במעמד שני הצדדים, כל צד טען את טיעונו באריכות וביקש להגיש מסמכים התומכים בטענתו. עתירת הצדדים התקבלה והמסמכים הוגשו לתיק בית המשפט.

הכרעה

לאחר שעיינתי בכתבי הטענות ובמסמכים שצורפו, הגעתי למסקנה כי יש להורות על דחיית הבקשה.

טענת המבקש כי הוא הבעלים של הנכס **ראו: ס' 1 לבקשה**, לא נתמכה בראייה כלשהי.

מנגד, למשיבה זכויות בדירה מכוח פסק הדין.

ביום 24.06.19 נתן בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק מס' 45635-05-19 צו במעמד צד אחד, האוסר על המבקש בין היתר, לתפוס חזקה, לבצע עבודות בניה מכל סוג ולהימנע מכל פעולה שיש בה כדי להפריע למשיבה להחזיק או להשתמש בדירה (להלן - "**הצו**").

בדיון שהתקיים במעמד הצדדים ביום 27.06.19 לפני כב' השופטת חגית מאק - קלמנוביץ תוקף הצו הווארך עד לתום הדיון בערעור ובערעור שכנגד כאשר הובהר כי דין המחסן כדין הדירה.

לפיכך, שהות המבקש במחסן הייתה בניגוד לצו שיפוטי ו"שלא כדין".

הפריצה שביצעה המשיבה, נעשתה על פי הוראת המשטרה ותחת חסותה **ראו: ס' 7 לבקשה** כאשר המשיבה הגישה תלונה במשטרה בגין עבירה של הסגת גבול בתיק פלילי ++++++ **ראו: אישור בדבר הגשת תלונה שהוגש על ידי המשיבה.**

המסקנה היא כי המבקש הפר צו שיפוטי, בעוד שהמשיבה, בהוראת המשטרה, בפיקוחה בנוכחותה, פרצה למחסן לשם הגנה על זכויותיה. לפיכך, מעשי המשיבה אינם בבחינת "הטרדה מאיימת" כהגדרתה **בסעיף 2 חוק מניעת הטרדה מאיימת** בעוד שהמבקש הוא "חוטא" שאינו זכאי לקבלת סעד **ראו: ע"א 8713/11 מיום 20.08.17 (פורסם בנבו).**

לאור מסקנה זו, הבקשה נדחית כאמור.

מכאן לשאלת הוצאות משפט.

בה"ט 33778-10-18 מיום 15.11.18 (פורסם בנבו) הבהרתי כי:

"בפסיקה נקבע כי אין לאפשר שימוש בצו הגנה להשגת מטרות זרות לאלה המונחות ביסודות החוק. מתן צו הגנה הינו אמצעי דרסטי וחרیف **ראו: ת"א (י-ם מחוזי) 3248/01 פלוני נ' אלמוני [פורסם בנבו]** ויש להרתיע מתדיינים בל ישתמשו בכלי זה שלא לצורך **ראו: ה"ט (משפחה נצרת) 36635-10-14 ר.ז. נ' פ.ז. (פורסם בנבו, 8.12.14);**

תמ"ש (משפחה קריות) 50123-03-11 ל.ס. נ' ל.א. (פורסם בנבו, 23.6.11).

...

" שימוש לרעה בהליכים על פי החוק מצדיקים חיוב בהוצאות משפט **ראו: ה"ט 54134-03-11 מיום 23.06.11 (פורסם בנבו)**. זאת לצד פיצוי נאות למי שנפגע מהגשת בקשה.

מדיניות שיפוטית נוהגת הינה כי יש למנוע ניצול של הליכים על פי החוק למניעת אלימות במשפחה שהם הליכים יעילים, מהירים וזולים.

בתוך כך, במטרה להתריע מתדיינים בל ישתמשו בכלי זה, חויבו מגישי בקשות סרק בהוצאות משפט בשיעור ניכר:

ראו: ה"ט 14084-12-15 מיום 25.02.16 (פורסם בנבו) שם חויבה המבקשת בפיצוי כספי בסך של 15,000 ₪ ובהוצאות משפט בסך של 5,000 ₪;

ראו: ה"ט 22857-01-13 מיום 04.02.14 (פורסם בנבו) שם חויבה המבקשת בתשלום הוצאות ופיצויים לטובת המשיב בסך של 30,000 ₪ ותשלום נוסף של 10,000 ₪ לטובת אוצר המדינה".

הדברים נאמרו בקשר לצווים על פי **חוק למניעת אלימות במשפחה תשנ"א - 1991** (להלן-"חוק למניעת אלימות במשפחה") אך הם נכונים גם ביחס לצווים על פי החוק למניעת הטרדה מאיימת. זאת, נוכח הרגישות המיוחדת שמגלים בתי המשפט לבעל דין אשר זקוק להגנה מיידית מפני אלימות או הטרדה מאיימת.

כאשר מוגשת בקשה על פי החוק למניעת אלימות במשפחה או על פי החוק מניעת הטרדה מאיימת, בתי המשפט קובעים דיון במעמד צד אחד "מעשיו לעכשיו", וזאת על חשבון זמנם של מתדיינים אחרים ועל חשבון זמן שיפוטי יקר.

על מנת לאפשר בירור מהיר ויעיל של הבקשה ולהעניק הגנה ראויה בפני אלימות או הטרדה, דיונים בבקשה על פי החוק למניעת אלימות במשפחה או על פי החוק מניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד, נקבעים בו ביום, לרוב בין דיונים שתוכננו מראש. נוצר מצב בו מציבים עובדה למתדיינים האחרים כי הדיון בעניינם יידחה לטובת דיון בבקשה על פי החוק למניעת אלימות במשפחה או על פי החוק מניעת הטרדה מאיימת.

לאחר הדיון במעמד צד אחד, נקבע בדרך כלל דיון במעמד שני הצדדים ובתי המשפט עושים מאמץ מיוחד לקבוע את הדיון במעמד שני הצדדים בתוך ימים ספורים. זאת, על מנת לאפשר בירור עובדתי מהיר של ההליך.

על מנת להעניק הגנה ראויה בפני אלימות או הטרדה, פתיחת הליכים אלה אינה כרוכה בתשלום אגרה.

המבקש ניצל את הרגישות המיוחדת של בתי המשפט ואת סדרי הדין המיוחדים למטרות זרות.

אין זו הפעם הראשונה שהמבקש מגיש בקשה על פי החוק מניעת הטרדה מאיימת.

ביום 24.06.19 הגיש המבקש בקשה דומה במסגרת ה"ט 51322-06-19. הבקשה נדחתה אגב הבהרה כי:

" שקלתי להטיל הוצאות משפט לחובת המבקש, לרבות לטובת אוצר המדינה ואולם, לפנים משורת הדין, ובפעם הזו, אמנע מחיוב המבקש בהוצאות משפט".

המבקש לא הפנים את המסר, ובתוך פחות מחודש הגיש בקשתו זו כאשר היא לא שונה באופן מהותי מהבקשה שנדחתה. זאת אגב בזבז זמנה של המשיבה, אגב בזבז זמנו של ציבור המתדיינים ואגב בזבז זמן שיפוטי יקר.

לאחרונה הבהיר בית המשפט המחוזי כי "מן המפורסמות הוא כי ידיהם של שופטי בתי המשפט לענייני משפחה מלאות בעבודה. עליהם להכריע בעניינים סבוכים, דחופים וחשובים" **ראו: רמ"ש 51682-04-19 י' נ' י' 12.05.19 (פורסם בנבו).**

עוד הובהר לאחרונה כי " טוב יעשו העוסקים במלאכה אם יבינו שעיקר השינוי ברוח התקנות הוא בהבנה שהזמן השיפוטי של מערכת בתי המשפט שהיא בבעלות עם ישראל כולו, היא בגדר משאב מוגבל ומשכך הליכי סרק לא ייתקלו עוד בסלחנות יתרה שעה שהם באים להשחית לריק את זמנו של הציבור" **ראו: א"פ 30994-03-19 מיום 12.06.19 (פורסם בנבו).**

לאור כל אלה, מצאתי מקום לחייב את המבקש בהוצאות כדלהלן:

בסך של 2,500 ₪ לטובת המשיבה.

בסך של 2,500 ₪ לטובת אוצר המדינה.

ההוצאות ישולמו בתוך 30 יום.

בנוסף, המבקש הוא מתדיין סדרתי ורק במסגרת הסכסוך המשפחתי, נפתחו על ידי המבקש למעלה מ-20 הליכים משפטיים, רובם המכריע נדחה או נמחק מטעם זה או אחר.

בית המשפט העליון הכיר לא פעם בתקפותם של צווים חוסמים אשר הגבילו במידה מסוימת את זכותו של מתדיין 'סדרתי' להגיש הליכים משפטיים. זאת במצבים מיוחדים ונדירים, שבהם מתן צו שכזה הוא האמצעי המידתי ביותר **ראו: רע"א 4716/18 מיום 17.07.18 (פורסם נבו).**

לאור ריבוי ההליכים המשפטיים והצלחתם, המקרה שלפניי, מצדיק קביעת תנאים לבירור הליכים עתידיים של המבקש.

לפיכך תשלום הוצאות בהליך זה, יהווה תנאי לניהול התובענות החדשות של המבקש, ככל שתוגשנה **השוו: ת"ע 20096-04 מיום 02.03.18 (פורסם בנבו).**

במעמד פתיחת הליך משפטי חדש, יידרש המבקש להציג למזכירות בית המשפט אסמכתא בגין תשלום הוצאות משפט שנפסקו בהליך זה.

הליך זה ייסגר.

מתיר לפרסום לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן היום, י"ח תמוז תשע"ט, 21 יולי 2019, בהעדר הצדדים.